

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 3T/37/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118010469
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2018:1118010469.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho a prísediacich JUDr. Dariny Peťovskej a Miroslava Kostolanského v trestnej veci vedenej proti obžalovanému E. S., pre zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.12.2018 v Bratislave, takto

rozhodol:

Obžalovaný:

E. S. Z. Á. P. narodený XX.XX.XXXX Y. Y. F., trvale bytom L., E. E. XXXX/XX, vo väzbe v inej trestnej veci,

sa uznáva vinným, že

dňa 26.06.2017 v presne nezistenom čase od 10:00 hodiny do 16:11 hodiny vypáčením nezisteným predmetom prekonal uzamykací mechanizmus dverí a následne neoprávnene vnikol do riadne uzamknutého rodinného domu na Mudroňovej ulici 8 v Bratislave a následne z neho odcudzil notebook značky Dell Vostro 1500 čiernej farby číslo B1S663J v hodnote podľa znaleckého posudku 13,50 Eur, plastikú Madony s dieťaťom v ráme o veľkosti cca 50x60 cm, talianskej výroby v hodnote podľa znaleckého posudku 30,-Eur, dva portréty od umelca Františka Zvaríka v ráme o veľkosti cca 40x50 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 80,-Eur, portrét od umelca Františka Kudláča v ráme o veľkosti cca 40x50 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 70,-Eur, obraz Staré Divadlo od umelca Ivana Vychlopena v ráme o veľkosti cca 40x50 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 200,-Eur, obraz od výtvarníka Mravca v ráme o veľkosti cca 40x50 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 150,-Eur, dva obrazy od neznámeho autora v ráme o veľkosti cca 40x50 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 60,-Eur, obraz od neznámeho autora v ráme o veľkosti cca 40x50 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 30,-Eur, obraz umelkyne Lei Mrázovej v ráme o veľkosti cca 25x25 cm v hodnote podľa znaleckého posudku 50,-Eur, päť dekoratívnych tanierov modranskej keramiky v hodnote podľa znaleckého posudku 100,-Eur, džbán modranskej keramiky v hodnote podľa znaleckého posudku 25,-Eur, divadelný ďalekohľad v hodnote podľa znaleckého posudku 14,-Eur, cestovný budík modrej farby v hodnote podľa znaleckého posudku 12,50 Eur, plátennú plachtu v hodnote podľa znaleckého posudku 4,-Eur, deku v hodnote podľa znaleckého posudku 2,50 Eur, tašku s konzervami v hodnote podľa znaleckého posudku 10,-Eur, dáždňik v hodnote podľa znaleckého posudku 1,-Eur, nákupný vozík kovovej konštrukcie modrej farby v hodnote podľa znaleckého posudku 6,50 Eur, čím spôsobil poškodenú J.. F. E., X.. XX.XX.XXXX, celkovú škodu podľa znaleckého posudku v sume 859,-Eur,

t e d a

- prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu, čin spáchal závažnejším spôsobom konania - vlámaním a
- neoprávnene vnikol do obydlija iného,

č í m s p á c h a l

- zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona v súbehu s
- prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 odsek 4 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 7, § 36 písmeno l/, § 37 písmeno m/ Trestného zákona, § 42 odsek 1 v spojení s § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona súd obžalovanému ukladá trest prepadnutia veci - páčidla (pripojeného k spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/66/2018).

Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona sa ruší výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23.03.2018, sp. zn. OT/66/2018, právoplatného dňa 23.03.2018, ktorým bol obvinenému E. za prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 odsek 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov a trest prepadnutia veci - páčidla pripojeného k spisu, ako aj ďalšie výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Na hlavnom pojednávaní konanom v predmetnej trestnej veci súd umožnil obžalovanému E. S. urobiť vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno a/, b/ a c/, odsek 4 Trestného poriadku, pričom obžalovaný po tom, čo mu bolo umožnené poradiť sa svojím obhajcom urobil vyhlásenie podľa § 257 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku, teda že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 20.06.2018, č. k. 1 Pv 492/17/1101-16. Súd následne postupoval v súlade s § 257 odsek 5 Trestného poriadku a obžalovanému položil otázky podľa § 333 odsek 3 písmeno c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku, na ktoré obžalovaný vo všetkých prípadoch odpovedal zhodne „áno“. Súd potom v súlade s ustanovením § 257 odsek 7 Trestného poriadku po súhlasnom vyjadrení procesných strán uznesením prijal vyhlásenie obžalovaného, ktorým uznal vinu zo spáchania skutku, ktorý je predmetom obžaloby a uznesením podľa § 257 odsek 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaná priznal spáchanie skutku, nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

V súvislosti s predmetom dokazovania súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie čítaním listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, a to Výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Výsledkov /odpovedí/ lustrácie v systéme STA, v systéme GP SR a v ZVJS, odpisu registra trestov obžalovaného a obsahu pripojeného spisového materiálu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. OT/66/2018.

Na základe takto vykonaného dokazovania a po vyhodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne spôsobom uvedeným § 2 odsek 12 Trestného poriadku dospel súd k záveru, že výsledky dokazovania vykonaného

pred súdom na hlavnom pojednávaní v predmetnej trestnej veci umožňovali uložiť obžalovanému iba nepodmienečný trest odňatia slobody.

Pri ukladaní trestu súd vychádzal z účelu trestu vyjadreného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, ktorý okrem iného vychádza z jednoty represie a prevencie, ako aj zo všetkých relevantných kritérií upravených v § 34 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, z ktorých je súd povinný vychádzať pri určovaní druhu trestu a jeho výmery.

Podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 odsek 2 Trestného zákona páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pri ukladaní trestu odňatia slobody bolo nevyhnutné predovšetkým ustáliť konkrétnu trestnú sadzbu z hľadiska všetkých relevantných ustanovení Trestného zákona, ktorých použitie prichádzalo v prejednávanej trestnej veci do úvahy.

V danej trestnej veci bolo potrebné obžalovanému E. S. ukladať súhrnný trest odňatia slobody podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona podľa zásad na uloženie úhrnného trestu (§ 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona), a to vo vzťahu k odsúdeniu menovaného obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23.03.2018, sp. zn. OT/66/2018, právoplatným dňa 23.03.2018, nakoľko obžalovaný JC. sa stíhaného skutku naplňajúceho znaky dvoch trestných činov dopustil predtým /skôr/, ako uvedený trestný rozkaz nadobudol účinky vyhlásenia rozsudku (doručením trestného rozkazu obvinenému - § 353 odsek 8 Trestného poriadku). Vzhľadom na túto skutočnosť bolo potrebné pristúpiť aj k súčasnej aplikácii nielen § 41 odsek 1 Trestného zákona, ale aj § 41 odsek 2 Trestného zákona, upravujúceho asperačnú zásadu, nakoľko súd obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody za viac úmyselných trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, pričom ide o trestné činy spáchané dvoma skutkami.

Vzhľadom na aplikáciu asperačnej zásady sa horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody zvýšila o jednu tretinu a celkové rozpätie upravenej trestnej sadzby tak pred-stavovalo 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace. Súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v priznaní a úprimnom oľutovaní trestného činu podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona a jednu prítiažujúcu okolnosť spočívajúcu v predchádzajúcom odsúdení obžalovaného podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona. Obžalovanému nebolo možné pričítať prítiažujúcu okolnosť spočívajúcu v spáchaní viacerých trestných činov podľa § 37 písmeno h/ Trestného zákona, nakoľko by to s ohľadom na ukladanie súhrnného trestu pri súčasnom použití asperačnej zásady znamenalo dvojité pričítanie tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného. Pri takomto rovnovážnom pomere poľahčujúcich a prítiažujúcich okolností nebol odôvodnený postup podľa § 37 odsek 3, resp. odsek 4 Trestného zákona.

Obžalovaný však už v minulosti spáchal zločin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/, odsek 4 písmeno a/ Trestného zákona (v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona), za čo bol uznaný vinným a odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26.05.2010, sp. zn. 2T/52/2009 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06.10.2010, sp. zn. 1To/129/2010, v dôsledku čoho by bolo možné použiť § 38 odsek 5 Trestného zákona v časti vety pred bodkočiarkou, v zmysle ktorého pri opätovnom spáchaní zločinu sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu polovicu. Vzhľadom na všetky zistené okolnosti však súd uvedené ustanovenie neaplikoval, a to s poukazom na § 38 odsek 7 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovenia odsekov 4 až 6 sa nepoužijú, ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest podľa § 41 odsek 2 alebo podľa § 42, ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprímerane prísne.

Je síce pravda, že ustanovenie § 38 odsek 7 Trestného zákona malo svoj zásadný význam a opodstatnenie v období pred publikovaním nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012, č. k. PL. ÚS 106/2011-85, ktorým bol vyslovený nesúlad časti ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Na druhej strane uvedeným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky nebolo dotknuté ustanovenie § 38 odsek 7 Trestného zákona, ktoré je tak naďalej aplikovateľné aj pri použití modifikovanej asperačnej zásady. Je vecou výkladu, v ktorých prípadoch (pri aktuálnom právnom stave) bude aplikácia uvedeného ustanovenia odôvodnená. Problém tohto ustanovenia spočíva v podstate v tom, ako vykladať slovné spojenie "ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest", či musí ísť o reálne uložený zvýšený úhrnný alebo súhrnný trest v rámci zvýšenej hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu, alebo postačuje len samotné použitie ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona bez ohľadu na to, či skutočne uložený úhrnný alebo súhrnný trest bol uložený v rámci zvýšenej trestnej sadzby. V tomto smere má súd za to, že ustanovenie § 38 odsek 7 Trestného zákona je potrebné vykladať podľa druhej z uvedených alternatív, t. j. postačí samotné použitie asperačnej zásady pre následnú úvahu súdu o tom, či z hľadiska prísnosti trestnoprávneho postihu bude § 38 odsek 7 Trestného zákona aplikovať alebo nie. V opačnom prípade by v podstate mohol nastať právny alogizmus v tom smere, že ak by súd uložil skutočne zvýšený úhrnný trest alebo súhrnný trest (t. j. v rámci zvýšenej trestnej sadzby o jednu tretinu), strácalo by uvedené ustanovenie svoje opodstatnenie a akúkoľvek právnu relevanciu, nakoľko by súd vždy uložil trest prísnejší, ako je zvýšená dolná hranica trestnej sadzby a teda by vôbec nemusel uvažovať o tom, či § 38 odsek 7 Trestného zákona použiť alebo nie.

V posudzovanej trestnej veci má súd za to, že pri ukladaní (určovaní druhu a výmery) trestu treba prihliadať aj na požiadavku spravodlivého potrestania páchatel'a (§ 1 Trestného poriadku) a všetky do úvahy prichádzajúce zásady pre ukladanie trestu a ustanovenie § 38 odsek 7 Trestného zákona vykladať aj v kontexte týchto ustanovení.

Z tohto hľadiska súd nemohol opomenúť ten fakt, že obžalovaný, ktorý sa k svojej trestnej činnosti v plnom rozsahu priznal, spôsobil trestným činom najprísnejšie trestným následok v podobe škody v sume 859,-Eur (t. j. malú škodu). So zreteľom na takúto výšku spôsobenej škody a spáchanie činu vlámaním sa právna kvalifikácia trestného činu krádeže odvíja od právnych viet stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 78/2011 zo dňa 12.12.2011, vzťahujúce sa na právnu kvalifikáciu obdobných skutkov, ako je tomu v prejednávanej trestnej veci (v zmysle tohto stanoviska sa rozlišuje spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s trestnou sadzbou 0 až 2 roky a zločinu krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona s trestnou sadzbou 3 až 10 rokov v závislosti od toho, či bola spôsobená aspoň malá škoda). S prihliadnutím na rozporné prijatie tohto stanoviska právnickou obcou a teóriou trestného práva na jednej strane a potrebou rešpektovania stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (z hľadiska požiadavky právnej istoty bez ohľadu na to, že stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie sú priamo záväzné), ako aj tendencie riešiť túto dichotómiu cestou legislatívnej úpravy (v smere pre obvinené/obžalované osoby priaznivejšie) súd obzvlášť citlivo posudzoval všetky okolnosti významné pre určenie druhu trestu a jeho výmery.

Na tomto základe preto súd dospel k záveru, že by použitie ustanovenia § 38 odsek 7 Trestného zákona bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a nezohľadňovalo by povahu a závažnosť ním spáchaných trestných činov. Z tohto dôvodu súd pri ukladaní trestu odňatia slobody a určení jeho výmery vychádzal z trestnej sadzby ustálenej bez aplikácie § 38 odsek 7 Trestného zákona, t. j. 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace.

Vychádzajúc z takto ustálenej trestnej sadzby súd posudzoval spôsob spáchania činu popísaného v skutkovej vete rozsudku a jeho následok, zavinenie a jeho pohnútku, ako aj osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súčasne súd prihliadol na účel trestu a z neho vyplývajúcu požiadavku na adekvátne ochranné, preventívne, ale aj výchovné a súčasne represívne pôsobenie.

Zo všetkých uvedených hľadísk súd dospel k záveru, že povahe spáchaného skutku a osobe obžalovaného zodpovedá uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky nepodmienečne. Uloženie uvedeného druhu trestu v nižšej výmere nepovažoval súd za dôvodné, a to so zreteľom na predchádzajúcu trestnú minulosť obžalovaného, ktorá vyplýva z odpisu jeho registra trestov, v ktorom

ma obžalovaný evidovaných 12 odsúdení za rôznorodú trestnú činnosť, predovšetkým však za trestné činy krádeže. Obžalovaný E. S. sa pritom stíhaných trestných činov dopustil iba mesiac po tom, čo bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. V tomto smere možno preto uzavrieť, že trest odňatia slobody vo výmere 4 roky je adekvátny vo vzťahu k spáchanému skutku, resp. skutkom (so zreteľom na ukladaný súhrnný trest odňatia slobody) a ich závažnosti a z tohto hľadiska reflektuje aj prípadnú zmeny legislatívy vo vzťahu k právnomu posudzovaniu trestných činov krádeží spáchaných vlámaním bez ohľadu na výšku spôsobenej škody (ak sama výška škody nebude jeho kvalifikačným znakom).

V čisto hypotetickej rovine súd uvádza, že ak by aj stíhaný skutok (po zmene legislatívy - napr. ustanovenia Trestného zákona upravujúceho spáchanie činu vlámaním), mohol byť posudzovaný ako prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, malo by to za následok zmenu právnej kvalifikácie vo vzťahu k ďalšiemu trestnému činu, ktorý obžalovaný týmto skutkom spáchal, t. j. prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1 Trestného zákona. V zmysle Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. decembra 2014, sp. zn. Tpj 53/2013, publikovaného pod číslom 11 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2015, by sa totiž v takom prípade musel prečin porušovania domovej slobody posudzovať nielen podľa § 194 odsek 1, ale aj podľa § 194 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno e/ Trestného zákona s trestnou sadzbuou 1 rok až 5 rokov. Aj z uvedeného je možné usudzovať, že výmera 4 roky by zodpovedala Trestným zákonom ustanovenej trestnej sadzbe a zohľadňovala by všetky atribúty významné pre ukládanie trestu a jeho výmery vrátane osoby obžalovaného.

Sumarizujúc všetky zistené skutočnosti významné čo do výroku o treste, ako aj prezentované právne úvahy, má súd za to, že z hľadiska účelu trestu možno trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov považovať za dostatočný a adekvátny aj vo vzťahu ku konkrétnej závažnosti stíhaných trestných činov a súčasne možno konštatovať, že takáto výmera trestu zodpovedá požiadavke náležitej ochrany spoločnosti, preventívnemu pôsobeniu trestu z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie a zodpovedá aj potrebe represívneho pôsobenia na obžalovaného.

Nakoľko obžalovaný bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin v posledných desiatich rokoch pred spáchaním stíhaného trestného činu, súd ho v súlade s § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Keďže súd obžalovanému ukladal súhrnný trest odňatia slobody vo vzťahu k odsúdeniu menovaného obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 23.03.2018, sp. zn. OT/66/2018, právoplatným dňa 23.03.2018, v súlade s § 42 odsek 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uvedeného trestného rozkazu, ako aj všetky ďalšie výroky na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

V rámci súhrnného trestu súd uložil obžalovanému E. S. aj trest prepadnutia veci - páčidla (pripojeného k spisu Okresného súdu Bratislava V sp. zn. OT/66/2018), nakoľko bol tento druh trestu uložený už uvedeným trestným rozkazom.

Do výrokovej časti rozsudku súd nepoňal výrok podľa § 60 odsek 5 Trestného zákona (vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát), nakoľko táto skutočnosť vyplýva priamo zo zákona, ktorú nie je potrebné konštatovať osobitným výrokom rozsudku, pričom výrok o treste sa má týkať priamo osoby obžalovaného, nie iného subjektu práva.

Vzhľadom na tú skutočnosť, že poškodená na hlavnom pojednávaní nenavrhovala, aby súd obžalovanému uložil v rozsudku povinnosť na náhradu škody, súd o náhrade škody ani nerozhodoval.

S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti, súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia na Okresný súd Bratislava I. Odvolanie nemôže podať obžalovaný voči výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Poškodený môže odvolaním napadnúť rozsudok pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Odvolanie má odkladný účinok okrem prípadu, že rozsudok nadobudol právoplatnosť spôsobom predpokladaným v § 183 odsek 1 Trestného poriadku.